

ANDY WEIR
ARTEMIS

Çeviren
Emre Aygün

*Michael Collins, Dick Gordon, Jack Swigert, Stu Roosa,
Al Worden, Ken Mattingly ve Ron Evans için.
Ne yazık ki hak ettikleri değeri görmüyorlar.*

Conrad Kabarcığı'nın devasa kubbesine doğru gri, tozlu zeminde zıplaya zıplaya ilerledim. Kubbenin, etrafında kırmızı ışıklı bir halka olan hava kilidi can sıkacak kadar uzaktaydı.

Yüz kiloluk teçhizat taşırken koşmak kolay iş değil – ay yerçekiminde olsanız bile. Fakat insanın canı tehlikede olunca ne kadar hızlı ilerleyebildiğini görseniz şaşarsınız.

Bob hemen yanımda koşuyordu. Telsizden sesi cızırdadı: “Tankımı elbisene bağlamama izin ver!”

“E o zaman sen de ölürsün.”

“Kaçak çok büyük,” dedi nefes nefese. “Tanklarından kaçan havayı gözümle *görebiliyorum*.”

“Sağ ol, iyi gaz verdin.”

“ADF uzmanı benim burada,” dedi Bob. “Derhal dur ve çapraz-bağlantı yapmama izin ver!”

“Olumsuz.” Koşmaya devam ettim. “Kaçak alarmı devreye girmeden hemen önce bir pat sesi duydum. Metal yorgunluğu. Vana bağlantısından gelmiş olmalı. Çapraz-bağlantı yaparsan keskin bir kenarda kendi hortumunu da delersin.”

“Bu riski göze alıyorum!”

“Ben göze almana müsaade etmiyorum,” dedim. “Bu konuda bana güven, Bob. Metalden anlarım.”

Uzun ve eşit aralıklarla sıçramaya başladım. Ağır çekimde yol alıyormuşum gibi geliyordu ama bunca ağırlıkla ilerlemenin en uygun yolu buydu. Kaskımın göstergesi hava kilidinin

elli iki metre ötede olduğunu söylüyordu. Kolumdaki göstergelere göz attım. Göstergelyi izlerken oksijen rezervim dibi gördü. Ben de gözlerimi kaçırdım.

Uzun sıçrayışlar işe yaradı. Acayip hızlanmışım. Bob'u bile geride bıraktım ve adam aydaki en yetenekli ADF ustasıdır. İşin sırrı şu: Yere her dokunduğunda sıçrayışına biraz daha ivme ekle. Tabii ki bu bir yandan da her sıçrayışın daha beceri gerektirmesi demek. İyi ayarlayamazsanız, yüzüstü yere yapışıp kayarsınız. ADF elbiseleri sağlam olur ama regolit üzerinde kayak yapmasanız daha iyi.

“Aşırı hızlı ilerliyorsun! Düşersen kaskının ön yüzü kırılabilir!”

“Uzay boşluğu solumaktan iyidir,” dedim. “On saniyem ya var ya yok.”

“Ben çok arkandayım,” dedi. “Beni bekleme.”

Ne kadar hızlı gittiğimi ancak Conrad'in üçgen plakaları görüşüme girdiğinde fark ettim. Biraz *çabuk* yaklaşıyorlardı.

“Siktir!” Yavaşlayacak zaman yoktu. Son bir kez sıçradım ve öne doğru bir takla attım. Zamanını tam ayarladım –yetenekten çok şans sayesinde– ve duvara ayaklarımla vurdum. Tamam, Bob haklıymış. Gerçekten aşırı hızlı gidiyormuşum.

Yere düştüm, can havliyle ayağa kalktım ve hava kilidinin kapı kolunu yakaladım.

Kulaklarım açıldı. Kaskımın içinde tiz alarmlar çalıyordu. Tank son demlerindeydi – kaçakla daha fazla başa çıkamıyordu.

İterek hava kilidinin kapısını açtım ve içeri düştüm. Ciğerlerime hava çekmeye çalıştım ve görüşüm bulanıklaştı. Hava kilidinin kapısını tekmeleyerek kapadım, acil durum tankına uzandım ve pinini çekip çıkardım.

Tankın tepesi pat diye fırladı ve odaya hava doldu. Hava o kadar hızlı çıktı ki havanın hızlı genişlemesinin neden olduğu soğumayla beraber yarısı sise dönüştü. Bilincim yarı açık yarı kapalı halde yere yığıldım.

Elbisemin içinde nefes nefeseydim ve bulantımı kontrol altına almaya çalışıyordum. Vücudumun kaldıramayacağı kadar

büyük efor harcamıştım. Oksijensizliğin ağrısı başıma vurmaya başladı. En azından birkaç saati vardı. Ayda irtifa hastası olmayı başardım gerçekten.

Tıslama yavaş yavaş azaldı ve bitti.

Bob nihayet kapıya vardı. Küçük, yuvarlak pencereden içeri baktığını gördüm.

“Durum raporu?” dedi telsizden.

“Bilincim açık,” dedim nefes nefese.

“Ayağa kalkabilir misin? İstersen destek çağırayım?”

Bob beni öldürmeden içeri giremezdi – hava kilidinin içinde hasarlı bir elbiseyle yatıyordum. Öte yandan şehirde yaşayan iki bin kişiden herhangi biri, hava kilidini şehir tarafından açıp beni içeri sürükleyebilirdi.

“Gerekmez.” Ellerimden destek alarak dizlerimin üzerine oturdum, sonra da ayağa kalktım. Kontrol paneline dayanarak dengemi sağladım ve temizleme işlemini başlattım. Yüksek-basınçlı hava jetleri her açıdan üzerime üfledi. Hava kilidinin içinde gri ay tozu kalktı ve duvara yerleştirilmiş filtreli havalandırmalara emildi.

Temizleme işleminin ardından hava kilidinin şehir kapısı otomatik olarak açıldı.

Antreye adım attım, iç kapağı kapattım ve bir banka çöktüm.

Bob hava kilidi prosedürünü normal yoldan gerçekleştirdi – dramatik bir acil durum tankı girişi yapmadı (ki bu arada o hava tankını da değiştirmek gerekecekti şimdi). Normal pompalar-ve-vanalar metodunu kullandı. Temizlenme işlemi bittikten sonra o da antreye girdi.

Herhangi bir şey söylemeden kaskını ve eldivenlerini çıkarması için Bob’a yardım ettim. Biri elbisesini çıkarırken ona yardım etmeyi unutmamak gerek. Elbette kendi başınıza elbisenizi çıkarmak imkânsız değil ama insanın ömründen ömür gidiyor. Bu tarz şeylerin bir adabı vardır. O da bana yardım etti.

“Havam söndü,” dedim kaskımı çıkarırken.

“Az kalsın ölüyordun.” Elbisesinin içinden çıktı. “Dediklerimi dinlemeliydin.”

Elbisemden sıyrıldım ve elbisenin arka tarafına baktım. Eskiden ucunda bir vana olan keskin demir parçasını gösterdim. “Vana patladı. Dediğim gibi. Metal yorgunluğu.”

Vanaya baktı ve başını salladı. “Peki. Çapraz-bağlantıyı reddetmekle doğru yaptın. Aferin. Ama yine de bu yaşanmamalıydı. Bu elbiseyi hangi çöplükten çıkardın?”

“İkinci el aldım.”

“Niye ikinci el elbise aldın ki?”

“Çünkü yenisini alacak param yoktu. İkinci eline bile param ancak çıkıştı ve götlük yaptığımız için elbisem olmadan beni meslek birliğine almıyorsunuz.”

“Yenisini alacak kadar para biriktirmeliydin.” Bob Lewis mazeretlere aman vermeyen eski bir ABD Deniz Piyadesi'dir. Daha da önemlisi ADF Meslek Birliği'nin baş eğitmenidir. Onun üzerinde meslek birliği başkanı var ama birliğe katılıp katılmayacağını Bob belirler. Ve meslek birliği üyesi değilsen ne tek başına ADF'lere çıkabilirsin ne de yüzey gezilerinde turistlere rehberlik edebilirsin. Meslek birlikleri böyle işliyor. Sikikler.

“Ee? Geçtim mi?”

Güldü. “Şaka yapıyorsun, değil mi? Kaldın, Jazz. Çok büyük kaldın hem de.”

“Niye ki?!” diye konunun üzerine gittim. “Gerekli tüm manevraları gerçekleştirdim, tüm görevleri yerine getirdim ve engel parkurunu yedi dakikanın altında tamamladım. *Bir de üstüne*, ciddi bir sorun çıktığında, ortağımın canını tehlikeye atmadan sağ salim şehre döndüm.”

Bir dolap bölmesi açtı ve eldivenleriyle kaskını içeri yerleştirdi. “Elbisen senin sorumluluğundur. Elbisen seni yarı yolda bıraktı. Bu yüzden sınavdan kaldın.”

“Bu kaçağın sorumlusu ben değilim ki?! Dışarı çıkarken sorun yoktu!”

“Bu iş sonuç odaklıdır. Ay zalim bir sevgilidir. Elbisenin neden arıza yaptığına bakmaz. Baktı elbisen arıza yaptı, seni öldürür. Teçhizatını daha iyi kontrol etmeliydin.” Elbisesinin geri kalanını dolaptaki özel askısına astı.

“Yapma bunu, Bob!”

“Jazz, yüzeyde az kalsın ölüyordun. Ben şimdi sana nasıl onay vereyim?” Dolabının kapağını kapattı ve gitmek üzere döndü. “Altı ay sonra sınava tekrar girebilirsin.”

Önüne geçtim. “Ya olur mu böyle saçmalık! Sallama bir kural yüzünden niye ben hayatımı askıya alıyorum?”

“Teçhizatını incelerken daha dikkatli ol.” Etrafımdan do-laştı ve antreden çıktı. “O kaçağı tamir ettirirken de ucuza kaçma.”

Arkasından gidişini seyrettim, sonra da banka çöktüm.

“Sikeyim.”

Evime gitmek için alüminyum koridorların oluşturduğu labirent sokaklardan geçtim. En azından dönüş yolu uzun değildi. Koca şehir bir uçtan bir uca yarım kilometre zaten.

Ben aydaki ilk (ve şimdilik tek) şehir olan Artemis’te yaşıyorum. Artemis “kabarcık” denilen beş devasa küreden oluşuyor. Bu kürelerin yarısı yeraltında, o yüzden Artemis eski bilimkurgu kitaplarında tasvir edilen ay şehirlerine tıpatıp benziyor: bir avuç kubbe. Yeraltında kalan kısımları göremiyorsunuz sadece.

Ortada Armstrong Kabarcığı var, etrafında da Aldrin, Conrad, Bean ve Shepard Kabarcıkları. Kabarcıklar komşularına tünellerle bağlanıyor. İlkokulda Artemis’in bir modelini yapmıştım. Baya basitti: birkaç top ve çubuk. On dakikada bitirmiştim.

Artemis’e gelmek masraflı, burada yaşamak da acayip pahalıdır. Ama sadece zengin turistler ve eksantrik milyardelerden oluşan bir şehir olmaz. İşçi sınıfına da ihtiyaç var. III. J. Parababası Zenginpiç’in kendi tuvaletini temizlemesini bekle-miyorsunuz herhalde, değil mi?

Ben o küçük insanlardan biriyim.

Conrad Kabarcığı’nın on beş kat yeraltındaki izbe bir yer olan Aşağı Conrad 15’te yaşıyorum. Yaşadığım muhit şarap olsa, şarap eksperleri onun “başarısızlık ve vasat tercihlerin eser miktarda hissedildiği boktan bir tadı” olduğunu söylerdi.

Kendi kapıma gelene kadar omuz omuza yerleştirilmiş kare kapıların önünden geçtim. Benimkisi en azından bir “aşağı” ranzaydı. Girip çıkması daha kolaydı. Gizmomu kilidin önünde salladım ve kapı tık ederek açıldı. Dört ayak üzerinde içeri girip kapıyı arkamdan kapadım.

Ranzama uzanıp tavana baktım – ki tavanla yüzüm arasındaki mesafe bir metreden azdı.

Teknik olarak, buranın adı “kapsül ev” ama herkes bunlara tabut diyor. Kapısında kilit olan etrafı kapalı bir ranzadan oluşuyorlar. Tabutu ancak tek bir şey için kullanabiliyorsunuz: uyumak. Yani, doğru, başka bir şey için daha kullanabilirsiniz (onun için de yatar vaziyette olmak gerekli) ama anladınız siz demek istediğimi.

İçeride bir yatağım ve bir rafım var. O kadar. Koridorun sonunda bir ortak tuvalet var, ortak duşlar da birkaç blok ötede. Benim tabutu yakın zamanda *Şahane Evler ve Ay Manzaraları*’nda dahil etmeyecekler ama param ancak bu kadarına yetiyor.

Saate bakmak için gizmomu kontrol ettim. “Haydaaaaa.”

Surat asacak vaktim yoktu. KUŞ gemisi bu öğleden sonra iniş yapıyordu ve çalışmam gerekiyordu.

Yanlış anlaşılmasın: “Öğleden sonra” derken güneşi esas almıyoruz. Bizim burada ancak yirmi sekiz Dünya gününde “öğlen” oluyor ve zaten onu da göremiyoruz. Her kabarcığın, arası bir metre genişliğinde, parçalanmış kayalarla doldurulmuş iki adet altı santimetre kalınlığında kabuğu bulunuyor. Şehri obüsle vursalar, yine de hava kaçırmaz. Gün ışığı da haliyle hiç içeri giremiyor.

Peki günün saatlerini neye göre belirliyoruz? Kenya Saati’ne göre. Nairobi’de öğlen vaktiydi, o yüzden Artemis’tede öğlen vaktiydi.

Ölümün kıyısından döndüğüm ADF’min ardından iyice terlemiş ve leş gibi olmuştum. Duş alacak vakit yoktu ama en azından üzerimi değiştirebilirdim. Sırtüstü yattım, soğutucu ADF kıyafetimi çıkardım ve mavi tulumumu giydim. Kemerini

bağladıktan sonra bağdaş kurdum ve saçımı at kuyruğu topladım. Sonra da gizmomu kapıp tabuttan çıktım.

Artemis'te sokak diye bir şey yok. Koridorlar var. Ayda müteahhitlik çok para isteyen bir şey ve gidip de bunu yol yapmaya harcayacak değiller. İsterseniz elektrikli bir araba ya da scooter alabilirsiniz ama koridorlar asıl olarak yaya ulaşım için tasarlanmışlar. Dünya'nın yerçekiminin altında birini yaşıyorsunuz. Yürümek çok da enerji gerektirmiyor.

Muhit ne kadar boksansa, koridorlar da o kadar dar oluyor. Aşağı Conrad'in koridorları ise baya baya klostrofobik. Aynı anda geçerken yana dönerse iki kişinin ancak sığabileceği kadar genişler.

Aşağı 15'in meydanına doğru koridorlardan geçtim. Yakında asansör yoktu, o yüzden merdivenleri üçer üçer çıkıyordum. Merkezdeki merdivenlerin Dünya'daki merdivenlerden farkı yok – yirmi santimetre yüksekliğe sahip küçük basamaklardan oluşuyorlar. Turistlerin daha rahat hissetmesini sağlamak için böyle yapılmışlar. Turistlerin uğramadığı yerlerde basamaklar yarım metre yüksekliğinde. Sonuçta ay yerçekimindedesiniz. Her neyse, zemin kata ulaşana kadar turist basamaklarını hoplayarak tırmandım. On beş katı merdivenle çıkmak ölüm gibi geliyor olabilir ama burada çok da zor bir şey değil. Terlememiştim bile.

Diğer kabarcıklara bağlanan tüneller zemin katta bulunuyor. Doğal olarak da tüm dükkânlar, butikler ve diğer turist kapanları yaya trafiğinden yararlanmak için orada olmak istiyor. Conrad'de, bu durum gerçek yiyeceklere paraları yetmeyen turistlere gunk satan restoranlar olarak baş gösteriyordu.

Küçük bir grup insan Aldrin Bağlantısı'na giriyordu. Conrad'den Aldrin'e bir tek bu şekilde geçebiliyorsunuz (Armstrong'dan geçen uzun yolu saymazsak), o yüzden işlek bir tünel burası. Tünele girerken büyük dairesel tıpa kapının yanından geçtim. Tünelde hava kaçağı olursa, Conrad'den kaçan hava bu kapının kapanmasına neden olacaktı. Conrad'deki herkes kurtulurdu. O sırada tüneldeyseniz... eh, o sırada tünelde olmamaya dikkat edin.

“Vay vay, Jazz Bashara’yı mı görüyorum!” dedi yakındaki bir dallama. Arkadaşmışız gibi davranıyordu. Arkadaş değil-dik.

“Dale,” dedim. Yürümeye devam ettim.

Yetişmek için adımlarını hızlandırdı. “Belli ki bir kargo ge-misi geliyor. Yoksa senin gibi bir tembel teneke üniformasını giyme-zdi.”

“Ne diyeceğim, söylediklerine değer verdiğim zamanları hatırlıyor musun? Affedersin, hata yapmışım. Öyle bir şey hiç olmadı.”

“Bugünkü ADF sınavında çuvalladığımı duydum.” Yalan-cıktan hayal kırıklığını göstermek için cık cıkladı. “Yazık ol-muş. Ben ilk denememde geçmiştim ama herkes benim gibi olacak değil ya?”

“Sen bi’ siktirip gitsene.”

“Evet, ne yalan söyleyeyim, turistler tura çıkmak için ke-senin ağzını açıyorlar. Hatta şimdi birkaç tur için Ziyaretçi Merkezi’ne gidiyordum ben de. Paraya para demeyeceğim.”

“Hazır dışarı çıkmışken şu çok keskin kayaların üzerine de bir atlasana, ne olacak görelim.”

“Yok ya,” dedi. “Sınavı geçenler öyle acemi hataları yap-mazlar.”

“Takılıyorum,” dedim lakayt bir tavırla. “ADF’ler gerçek bir iş bile değil ki.”

“Evet, haklısın. Ben de büyüyünce senin gibi bir kargocu olmak istiyorum.”

“Portör,” diye homurdandım. “Buna ‘portör’ deniyor.”

Tam yumruklanacak şekilde gülümsedi. Neyse ki Aldrin Kabarcığı’na varmıştık. Omzuna sürtünerek tünelden çıktım. Aldrin’in tıpa kapısı da Conrad’inki gibi hareketsiz bekliyor-du. Adımlarımı hızlandırdım ve Dale’in görüşünden çıkmak için hemen sağa saptım.

Aldrin her açıdan Conrad’in zıttı bir yer. Conrad’in her yeri tesisatçı, cam üfleyici, metal işçisi, kaynak dükkânı, ta-mirhane kaynıyor... liste böyle gidiyor. Ama Aldrin tam bir

tatil beldesi. İçinde oteller, kumarhaneler, genelevler, tiyatrolar ve hatta gerçek çimle döşenmiş bir park bile var. Dünya'nın dört bir yanından zengin turistler buraya iki haftalık tatillere geliyor.

Çarşı'nın içinden geçtim. Gideceğim yere giden en kısa yol bu değildi ama manzarasını seviyordum.

New York'un Beşinci Caddesi, Londra'nın Bond Sokağı varsa, Artemis'in de Çarşısı var. Burada mağazalar ürünlerine etiket koymazlar. Sormak zorundaysanız, zaten paranız yetmiyordur. Ritz-Carlton Artemis bütün bir bloğu kaplıyor ve hem yukarıya hem aşağıya beş kat uzanıyor. Geceliği 12,000 ying – benim portörlük yaparak bir ayda kazandığımdan daha fazlası (gerçi başka gelir kaynaklarım da yok değil).

Ay tatilinin masrafına rağmen talep her zaman arzı aşiyor. Orta sınıf Dünyalılar düzgün bir planlamayla ömürlerinde bir kez de olsa buraya gelecek parayı biriktirebiliyorlar. Conrad gibi uyduruk kabarcıkların uyduruk otellerinde konaklıyorlar. Ama zenginler burayı yıllık ziyaret ediyor ve güzel otellerde kalıyorlar. Ellerini de korkak alıştırıyorlar hani.

Her yerden çok, para Artemis'e Aldrin'den giriyor.

Alışveriş muhitinde paramın yettiği hiçbir şey yoktu. Ama gün gelecek, burada rahat rahat dolaşabileceğim. Yani en azından planım bu yöndeydi. Şöyle uzun uzun bir kez daha baktım ve arkamı dönüp Giriş Limanı'na doğru seğirttim.

Aldrin iniş alanına en yakın kabarcık. Zenginlerin fakir muhitlerden geçerek ayakkabılarını kirletmelerini istemeyiz, haksız mıyım? Doğrudan güzel muhite giriş yapınlar.

Geniş kemerin altından geçerek limana girdim. Bu devasa hava kilidi kompleksi şehirdeki ikinci en büyük oda. (Daha büyük bir tek Aldrin Parkı var.) Oda vızır vızır insan kaynıyordu. Bir o yana bir bu yana tecrübeyle süzülen işçilerin arasından kaydım. Sokaklardayken yavaş yürümezseniz turistleri devirebilirsiniz. Ama limana sadece profesyoneller girebiliyordu. Hepimiz Artemis Uzunadımını biliyorduk ve iyi bir hız yakalıyorduk.

Limanın kuzey tarafında, tren hava kilidinin orada birkaç

işçi tren bekliyordu. Çoğu, şehrin bir kilometre güneyindeki şehir reaktörlerine ve Sanchez Alüminyum'un izbe tesisine gidiyordu. Tesis inanılmaz miktarlarda ısı ve aşırı derecede zararlı kimyasal kullandığı için herkes onun şehirden uzakta olması gerektiğinde hemfikir. Reaktörlere gelince... eh... onlar da nükleer reaktör. Onlar da uzak olsunlar.

Dale tren platformuna doğru süzüldü. Apollo 11 Ziyaretçi Merkezi'ne gidecekti. Turistler bayılıyor oraya. Yarım saatlik tren yolculuğu ayın yüzeyini tüm ihtişamıyla ortaya döküyor ve Ziyaretçi Merkezi yerçekiminden ayrılmadan iniş alanını seyretmek için harika bir yer. Daha yakından bakmak için dışarı çıkmak isteyenler için de Dale ve diğer ADF ustaları hazır ve nazırlar.

Tren hava kilidinin hemen berisinde kocaman bir Kenya bayrağı dalgalanıyordu. Bayrağın altında şu sözler yazılıydı: "Kenya Uzak Kıyı Platformu Artemis'e inmek üzeresiniz. Bu platform Kenya Uzak Şirketi'nin malıdır. Burada uluslararası denizcilik kanunları geçerlidir."

Arkasından Dale'e pis pis baktım. Farkına varmadı. Tüh ya, mis gibi bir gudubet bakışı boşa harcadım.

Gizmomdan iniş alanı takvimine baktım. Bugün gelen et gemisi yoktu (yolcu gemilerine böyle diyoruz). Et gemileri haftada bir gelir. Bir sonrakinin de daha üç günü vardı. Allah'a şükür. "Ay pastası"ndan dilim almak isteyen zengin züppe çocuklar kadar sinir bozucu bir şey yok.

Gemi hava kilidinin hazır beklediği güney tarafına yöneldim. Tek bir döngüde on bin metre küp kargoyu içeri alabilecek kapasitedeydi ama kargoyu içeri almak yavaş bir süreçti. Kapsül saatler önce varmıştı. ADF ustaları kapsülü hava kilidine sokmuş ve yüksek-basınçlı hava temizliğine tabi tutmuşlardı.

Ay tozunun şehre girmesini önlemek için elimizden geleni yapıyoruz. Ben bile arızalı vana maceramdan sonra temizlenme adımını atlamadım. Peki niye bu zahmete giriyoruz? Çünkü ay tozunu solumak inanılmaz derecede zararlı. Ay tozu dediğimiz ufacak, minicik taşlardan oluşuyor ve bu taşla-

rı düzleştirecek bir hava yok ayda. Her bir zerre akciğerlerinizi parçalamak için can atan dikenli, keskin birer kâbus. Bunu soluyacağınıza bir paket asbest sigarası için daha iyi.

Gemi hava kilidine vardığımda devasa iç kapı açılmıştı ve kapsül boşaltılıyordu. Baş liman amiri Nakoshi'ye yanladım. İnceleme masasında oturmuş, bir kargo kutusunun içindeki-leri inceliyordu. İçinde kaçak mal olmadığına kanaat getirdiğinde kutuyu kapattı ve Artemis sembolünü damgaladı – sağ tarafı ok ve yay olarak çizilmiş bir A harfi.

“Günaydın, Bay Nakoshi,” dedim neşeyle. Küçük kızlığımdan beri babamla dosttular. Çok sevdiğim bir amcam gibi aileden biriydi benim için.

“Diğer portörlerle beraber sıraya gir, velet.”

Eh, daha çok uzak bir kuzen gibi diyelim.

“Deme öyle, Bay N,” diye dil döktüm. “Bu kargoyu haftalardır bekliyorum. Konuşmuştuk bunu.”

“Ödemeyi gönderdin mi?”

“Sen paketi damgaladın mı?”

Gözlerini kaçırmadan masanın altına uzandı. Açılmamış kutuyu çıkardı ve bana doğru ittirdi.

“Damgayı görmüyorum,” dedim. “Bunu illa her seferinde yapmak zorunda mıyız? Eskiden ne iyiydi aramız. Ne değışti?”

“Sen büyüdün ve baş belasının tekine dönüştün.” Gizmosunu kutunun üzerine koydu. “Ne büyük bir potansiyelin vardı. Harcandın. Üç bin ying.”

“İki bin beş yüz demek istedin, değil mi? Anlaştığımız gibi?”

Başını salladı. “Üç bin. Rudy ayak altında dolaşiyor. Risk artarsa ücret de artar.”

“Bu bana bir Jazz sorunundan çok bir Nakashi sorunu gibi görünüyor,” dedim. “İki bin beş yüze anlaşıştık.”

“Hmm,” dedi. “Aslında şu kutuyu yakından bir incelesem iyi olacak o zaman. Bakalım içinde orada olmaması gereken bir şeyler var mı...”

Çenemi sıktım. İnat edecek zaman değildi. Gizmomun

banka uygulamasını açtım ve transferi gerçekleştirdim. Giz-molar bilgisayarlar birbirlerini tespit edip teyit etmek için nasıl bir hokus pokus yapıyorlarsa onu yaptılar.

Nakoshi gizmosunu aldı, onay sayfasını kontrol etti ve başını salladı. Kutuyu damgaladı. “Kutunun içinde ne var ki?”

“Çoğunlukla porno. Başrolde annen var.”

Homurdanıp incelemelerine devam etti.

Artemis’e işte böyle kaçak mal sokabiliyorsunuz. Çok basit aslında. Tek gereken sizi altı yaşınızdan beri tanıyan yozlaşmış bir görevli. Kaçak malı Artemis’e *getirmek* ise... eh, o ayrı bir hikâye. Ona sonra geleceğim.

Sahiplerine teslim etmek için başka paketler de alabilirdim ama bu paket özeldi. Arabama yürüdüm ve sürücü koltuğuna geçtim. Bir arabaya ihtiyacım yoktu aslında –Artemis araçlara uygun olarak tasarlanmamıştı– ama etrafa daha hızlı gitmemi sağlıyordu ve bu şekilde daha fazla paket teslim edebiliyordum. Teslim ettiğim paket başına ödeme aldığım için de bu mantıklı bir yatırımdı. Arabam söz dinlemeyecek kadar kalın kafalıydı ama ağır şeyleri taşımada üstüne yoktu. O yüzden onun bir erkek olduğuna karar verdim. Adını da Tetik koydum.

Tetik’i limanda park etmek için aylık kira ödüyordum. Onu başka nereye koyacaktım? Evde normal bir Dünya mahkumundan daha az yerim vardı.

Tetik’i çalıştırdım – anahtar falan gerekmiyordu. Bir düğmeye basıyorsunuz. Kim niye araba çalsın ki? Ne yapacaklardı? Satacaklar mıydı? Hemen enselenirdiniz. Artemis küçük bir şehir. Kimse kimsenin malını çalmaz. Yani evet, dükkânlardan bir şeyler araklayanlar var. Ama kimse araba falan çalmaz.

Limandan çıktım.

Tetik’i Shepard Kabarcığı’nın gösterişli koridorlarında sürdüm. Benim pespaye muhitim nere, burası nereydi. Shepard’ın zemini parke ve zevkle seçilmiş, sesi emen halılarla kaplanmıştı. Her yirmi metrede bir tavandan bir avize sarkıyordu.

En azından bunlar dudak uçuklatacak kadar pahalı avizeler değildi. Ayda bol bol silikonumuz var, o yüzden camı burada ürettiyoruz. Ama yine de fiyakaya gelin.

Ayda tatil yapmanın pahalı olduğunu düşünüyorsanız, Shepard Kabarcığı'nda yaşamının ne kadara patlayacağını bence hiç öğrenmek istemezsiniz. Aldrin pahalı tatil beldeleri ve otellerle dolu ama zengin Artemisliler Shepard'da yaşıyor.

Ben de şehrin zenginlerini donunda sallayacak kadar zengin olan birinin evine gidiyordum: Trond Landvik. Norveç telekom endüstrisinde bir servet kazanmıştı. Evi Shepard'ın zemin katının koca bir kısmını kaplıyordu – gereksiz derecede büyüktü, ne de olsa o evde sadece kendisi, kızı ve hizmetçisi yaşıyordu. Ama tabii ki para onun parasıydı. Ayda kocaman bir evde yaşamak istiyorsa, bundan bana ne? Ben istediği kaçak malları getiriyordum sadece.

Tetik'i evin girişine (girişlerinden birine işte) park ettim ve zili çaldım. Kayarak açılan kapının ardından cüsseli bir Rus kadın çıktı. Irina zamanın başlangıcından beri Landviklerleydi.

Tek kelime etmeden bana baktı. Ben de ona baktım.

“Teslimat,” dedim en sonunda. Irina'yla zilyon kere böyle karşı karşıya gelmiştik ama kapıya ne zaman gelsem, her seferinde ne için geldiğimi belirtmem gerekiyordu.

Homurdandı, döndü ve içeri yürüdü. Bu girmem için davet demekti.

Beni malikanenin bekleme salonuna götürürken arkasından ona dil çıkardım. Holün ilerisini işaret etti ve tek kelime etmeden zıt yönde yürümeye başladı.

“Her zaman bir zevk, Irina!” diye seslendim arkasından.

Kemerin altından geçtiğimde eşofman altı ve bir bornoz giyen Trond'u bir kanepeye yaslanmış otururken buldum. Daha önce hiç görmediğim Asyalı bir adamla sohbet ediyordu.

“İşte, buradaki kâr potansiyeli” –girdiğimi gördü ve kocaman gülümsedi– “Jazz! Bu ne güzel bir sürpriz!”

Trond'un konuşunun yanında açık bir kutu vardı. Kibarca

gülümseyip kutuyu kapattı. Tabii ki normalde umurumda olmayacakken şimdi o neydi merak etmiştim.

“Ben de seni gördüğüme sevindim,” dedim. Kaçak paketi kanepeye bıraktım.

Trond konuğunu işaret etti. “Bu Hong Kong’dan Jin Chu. Jin, Jazz Bashara. Jazz buralı. Ayda büyüdü.”

Jin hemen başını eğdi, sonra da bir Amerikan aksanıyla konuştu. “Tanıştığımıza memnun oldum, Jazz.” Buna hazırlıksız yakalandım ve herhalde bu yüzümden okunuyordu.

Trond güldü. “Evet, sevgili Jin üst sınıf özel Amerikan okullarının bir ürünü. Hong Kong ya. Büyülü bir yer gerçekten.”

“Ama Artemis kadar büyülü değil!” dedi Jin hevesle. “Bu aya ilk gelişim. Oyuncakçıya girmiş çocuk gibiyim! Her zaman büyük bir bilimkurgu hayranıydım. *Star Trek* seyrederek büyüdüm ben. Şimdi de bilimkurguyu yaşıyorum!”

“*Star Trek* mi?” dedi Trond. “Gerçekten mi? Yüz senesi yok mu onun ya?”

“Kalite her zaman kalitedir,” dedi Jin. “Yaşının bir önemi yok. Kimse gidip Shakespeare hayranlarının kafasını şişirmiyor.”

“Haklısın. Ama burada baştan çıkarabileceğin seksi uzaylı güzeller yok. Kaptan Kirk fantezini *tam olarak* yaşayamayacaksınız.”

“Aslına bakarsan” –Jin Chu bir parmağını kaldırdı– “Kirk tüm klasik seri boyunca sadece üç uzaylı kadınla sevişti. Bu rakama Troyuslu Elaan da dahil, ki onunla yatığı sadece ima edilmişti. Yani bu rakam iki bile olabilir.”

Trond mağlubiyetle başını eğdi. “*Star Trek*’le alakalı başka bir şeyde seni denemeyeceğim bundan sonra. Gelmişken Apollo 11 alanına gidecek misin?”

“Kaçırır mıyım?” dedi Jin. “ADF turları varmış diye duydum. Sence onlardan birine katlayım mı?”

Araya girdim. “Yok ya. Alanın etrafında bir yasaklı bölge var. Ziyaretçi Merkezi’ndeki Seyir Salonu’ndan da o kadar yaklaşabiliyorsunuz.”

“Ha, anladım. Gerek yok o zaman.”

İşte böyle yaparlar adamı, Dale.

“Çay ya da kahve isteyen var mı?” diye sordu Trond.

“Olur,” dedi Jin. “Varsa koyu kahve alırım.”

Ben de yakındaki bir sandalyeye çöktüm. “Siyah çay istiyorum.”

Trond takla atarak kanepenin arkasına geçti (kulağa geldiği kadar heyecanlı bir şey değil – buranın yerçekimini unutmayın). Tezgâha kayıp hasır bir sepeti tuttu. “Kaliteli Türk kahvesi geldi, yeni. Çok güzel.” Bana döndü. “Jazz, sen de beğenebilirsin.”

“Kahve, çayın kötüsü ya,” dedim. “İçmeye değer tek sıcak içecek siyah çaydır.”

“Siz Suudiler siyah çayı da amma seviyorsunuz,” dedi Trond.

Evet, teknik olarak Suudi Arabistan vatandaşıyım. Ama altı yaşımdan beri oraya gitmedim. Babamdan birkaç huy ve âdet öğrendim ama bugünün Dünya’sında yerim yok. Ben Artemisli’yim.

Trond içeceklerimizi hazırlamaya başladı. “Aranızda konuşun, birkaç dakikaya geliyorum.” İçecekleri neden Irina’ya yaptırmıyordu? Ne bileyim. O ne işe yarıyor harbiden bilmiyorum.

Jin kolunun altında Gizemli Kutu’yu tutuyordu. “Artemis’in popüler bir romantik tatil yeri olduğunu söylemişlerdi. Yeni evliler çok geliyor mu buraya?”

“Pek sayılmaz,” dedi. “Paraları yetmez. Ama yatak odalarındaki heyecanı tekrar keşfetmek isteyen yaşlı çiftler geliyor.”

Anlamamış gibi duruyordu.

“Yerçekimi,” dedim. “Seks 1 G’nin altında birinde baya farklı. Uzun süredir evli olan çiftler için harika. Seksi beraber yeniden keşfetmiş gibi oluyorlar, yeni bir şey gibi.”

“Bunu hiç düşünmemiştim,” dedi Jin.

“Daha yakından görmek istiyorsan Aldrin’de birçok fahişe var.”

“Ah! Aa, yok. Benlik bir şey değil.” Bir kadının fahişe öner-

mesini beklemiyordu. Dünyalılar bu konu hakkında katıydılar ama nedenini hiçbir zaman anlamadım. Bir ücret karşılığında gerçekleştirilen bir hizmet bu. Sıkıntı nerede ki?

Omuz silktim. “Fikrini değiştirirsen, yaklaşık iki bin ying istiyorlar.”

“Değiştirmem.” Gergin gergin güldü ve konuyu değiştirdi. “Şey... Artemis parasına neden ying deniyor?”

Ayaklarımı sehpayaya uzattım. “Yumuşak inişli gramın kısal-tılmışı. Y-İN-G. Ying. Bir ying bir gram kargonun KUŞ izniyle Dünya’dan Artemis’e getirilmesini sağlıyor.”

“Teknik olarak bir para birimi değil,” dedi Trond tezgâhın oradan. “Biz bir ülke değiliz; bir para birimimiz olamaz. Ying KUŞ’tan hizmet kredisi olarak satın alınır. Dolarla, avroyla, yenle ya da hangisini kullanıyorsanız onunla ödeme yaparsınız ve karşılığında Artemis’e gönderi yapmak için büyük bir hesabınız olur. Hepsini bir anda kullanmanız da gerekmiyor, o yüzden de hesabınız takip ediliyor.”

Tepsiyi sehpayaya taşıdı. “Ticaret için kullanışlı bir birim haline geldi. Yani KUŞ bir banka işlevi görüyor burada. Dünya’da bunu yapamazsınız ama burası Dünya değil.”

Jin kahvesine uzandı. O sırada kutuya göz atma fırsatım oldu. Beyaz kutunun üzerinde siyah renkte ZAFO ÖRNEĞİ – İZİNSİZ KULLANIM YASAKTIR yazıyordu.

“Bu kanepa Dünya’dan ithal edildi, değil mi?” dedi Jin. “Buraya getirmesi kaç mal oldu?”

“Bu kanepa kırk üç kilogram,” dedi Trond. “Yani buraya getirmesi kırk üç bin ying tuttu.”

“Normal bir insan ne kadar kazanıyor?” diye sordu Jin. “Elbette, sormamın bir sakıncası yoksa.”

Çay bardağımı elime aldım ve elimi ısıtmasını bekledim. “Portör olarak ayda on iki bin kazanıyorum. Çok kazandırmayan bir iş.”

Jin kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Bu ifadeyi daha önce de görmüştüm. Dünyalılar kahvemizden nefret ederler. Fizik kuralları buradaki kahvenin bok gibi olması gerektiğine karar vermiş.

Dünya'nın havasının yüzde yirmisi oksijendir. Gerisi insan vücudunun ihtiyaç duymadığı nitrojen, argon gibi gazlardan oluşur. Artemis'in havası ise Dünya'nın hava basıncının yüzde yirmisinde saf oksijenden oluşuyor. Bu sayede hem doğru miktarda oksijenimiz oluyor hem de kabarcıkların kabuklarındaki baskı en aza indirgenmiş oluyor. Bu yeni bir konsept değil – Apollo günlerinde de kullanıldı. Olay da şu, basınç ne kadar düşük olursa, suyun kaynama noktası da o kadar düşüyor. Burada su 61 santigrat derecede kaynıyor, yani çay veya kahve ancak bu kadar sıcak olabiliyor. Anlaşılan o ki bu, alışık olmayan insanlar için içilemeyecek kadar soğuk.

Jin dikkat çekmeden bardağını sehpaya bıraktı. Bardağı bir daha ellemeyecekti.

“Seni Artemis’e hangi rüzgâr attı?” diye sordum.

Parmaklarıyla ZAFO kutusuna vurdu. “Aylardır bir iş anlaşması üzerine görüşüyorduk. İmzaya yaklaştık, o yüzden Bay Landvik ile yüz yüze görüşmek istedim.”

Trond koltuğuna yerleşti ve kaçak paketi aldı. “Dedim ya, bana Trond de.”

“Peki, Trond,” dedi Jin.

Trond paketin kâğıdını yırttı ve koyu ahşap kutuyu çıkardı. Kutuyu ışığa tutup birkaç farklı açıdan inceledi. Estetikten pek anlayan bir insan değilim ama ben bile bunun çok güzel bir kutu olduğunu görebiliyordum. Yüzeyinin her yerini incelikli oymalar kaplıyordu ve göze hoş gelen İspanyolca bir etiketi vardı.

“O nedir?” diye sordu Jin.

Trond pis pis sırtıp kutuyu açtı. Her biri kendi kâğıt tutaçağı içerisinde olan yirmi dört puro kutunun içinde yatıyordu. “Dominik purosunu. İnsanlar Küba purosunun en iyisi olduğunu sanıyor ama yanılıyorlar. Puro içeceksen Dominik purosunu içeceksin.”

Ona her ay bunlardan bir kutu getiriyordum. İnsanın sürekli müşterileri çok yaşasın.

Trond kapıyı işaret etti. “Jazz, sana zahmet kapıyı kapatabilir misin?”

Kapıya gittim. Becerikli bir şekilde duvar panellerinin arkasına saklanmış tamamen işlevsel bir hava kilidi kapısı. Kaydırarak kapıyı kapattım ve kulpunu çevirerek kilitledim. Zengin evlerinde böyle kapılar normaldi. Kabarcık basınç yitirirse, evinizi kapatarak ölümden kurtulurdunuz. Kimileri var ki geceleri bile ne olur ne olmaz diye yatak odalarını kilitliyor. Bana kalırsa boşa para. Artemis tarihinde bir kere bile basınç kaybı yaşanmadı.

“Bu odada özel bir filtre sistemim var,” dedi Trond. “Duman bu odadan çıkmıyor.”

Purolardan birini kağıdından sıyırdı, ucunu ısırıp küllüğe tükürdü. Sonra puroyu dişlerinin arasına alıp altın kaplama bir çakmakla yaktı. Birkaç kere içine çekti ve nefes verdi. “Güzel mal... güzel mal.”

Kutuyu Jin’e sundu, Jin de kibar bir hareketle geri çevirdi. Sonra da bana uzattı.

“Olur.” Bir puro alıp göğüs cebime attım. “Öğle yemeğinden sonra içerim.”

Yalandı bu. Yine de böyle bir şeyi neden geri çevireyim ki? Muhtemelen puroyu yüz yinge okuturdum.

Jin kaşlarını çattı. “Kusura bakma ama... purolar niye kaçak?”

“Saçmalık, başka bir şey değil,” dedi Trond. “Kapalı bir odam var! Dumanı kimseyi rahatsız etmiyor ki! Böyle haksızlık yok!”

“Ya, bırak bu ayakları.” Jin’e döndüm. “Yangın yüzünden. Artemis’te çıkan bir yangın kâbus olurdu. Haliyle dışarı kaçamayız. Gerçekten gerekli değilse yanıcı maddeler yasaktır. İhtiyacımız olan son şey ellerinde çakmaklarıyla etrafta dolaşan bir avuç aptal.”

“Eh... o da var tabii.” Trond çakmağını parmakları arasında döndürüyordu. Yıllar önce o çakmağı ona ben getirmiştım. Birkaç ayda bir gazı bitiyordu. Yine ben kazanıyordum.

İlk çayımдан bir yudum daha aldım ve gizmomu çıkardım. “Trond?”

“Ha, doğru.” Kendi gizmosunu çıkardı ve benimkinin yanında tuttu. “Hâlâ dört bin ying mi?”

“Mm-hmm. Ama haberin olsun: Gelecek sefere dört bin beş yüze çekmem gerekebilir. Masrafım biraz arttı.”

“Sıkıntı değil,” dedi. Ben beklerken rakamı girdi. Hemen sonra da ekranımda transfer onayı penceresi açıldı. Kabul ettim ve havale tamamlandı.

“Tamamdır,” dedim. Jin’e döndüm. “Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Jin. Buradayken eğlenenize bakın.”

“Teşekkürler, bakacağım!”

“İyi günler, Jazz.” Trond gülümsedi.

İki adamı baş başa bıraktım. Ne yaptıklarını bilmiyordum ama yasal olmadığından adım kadar emindim. Trond bir sürü yasadışı şeyle uğraşıyordu – onu bu yüzden seviyordum. Birisini ta aya kadar getirdiyse, “bir iş anlaşması”ndan daha ilginç bir şey dönüyor demektir.

Köşeyi döndüm ve bekleme odasından geçtim. Evden çıkarken Irina bana ters ters baktı. Ben de ona yüzümü ekşittim. Güle güle demeden kapıyı ardımdan kapattı.

Tam Tetik’e binecekken gizmom öttü. Bir portör işi çıkmıştı. Öncelik ve yakınlık bendeydi, o yüzden sistem işi önce bana teklif etmişti.

“ADRES: AZ-5250. AĞIRLIK: ~100KG. TESLİMAT ADRESİ: BELİRTİLMEMİŞ. ÖDEME: 452ğ.”

Vay be. Dört yüz elli iki ying. Bir kutu purodan kazandığının yaklaşık onda biri.

İşi kabul ettim. Bir şekilde para kazanmam gerekiyordu.

Sevgili Kelvin Otieno,

Merhaba. Benim adım Jasmine Bashara. Ama bana kısaca Jazz diyorlar. Dokuz yaşımdayım. Artemis'te yaşıyorum. Bayan Teller benim öğretmenim. Ders sırasında gizmomla oynadım diye gizmomu almış olsa da o iyi bir öğretmen. Bize Kenya'daki KUŞ kompleksindeki çocuklara e-posta atmamız için ödev verdi. İngilizce biliyor musun? Ben Arapça da konuşabilirim. Kenya'da hangi dili konuşuyorsunuz?

Amerikan dizilerinden hoşlanırım ve en sevdiğim yiyecek zencefilli dondurmadır. Ama çoğunlukla gunk yiyorum. Bir köpeğim olsun istiyorum ama paramız yetmiyor. Dünya'da fakir insanların da köpeklerinin olduğunu duydum. Bu doğru mu? Senin bir köpeğin var mı? Bir köpeğin varsa, bana köpeğinden bahseder misin?

Kenya'nın bir kralı var mı?

Benim babam kaynakçı. Senin baban ne iş yapıyor?

Sevgili Jazz Bashara,

Merhaba. Ben Kelvin, ben de dokuz yaşımdayım. Annem ve babamla beraber yaşıyorum. Üç kız kardeşim var. Bana sataşıyorlar ve iki ablam beni pataklıyor. Ama büyüyorum

ve bir gün ben de onları pataklayacağım. Şaka yapıyorum, oğlanlar kızlara vurmamalı.

Kenyalılar İngilizce ve Swahili konuşuyor. Bir kralımız yok. Bir başkanımız, Millet Meclisimiz ve bir Senatamız var. Yetişkinler oy veriyor ve seçilenler kanunları hazırlıyor.

Ailemin köpeği yok ama iki kedimiz var. Biri sadece yemek yemeye geliyor ama diğeri çok tatlı ve bütün gün koltukta uyuyor.

Babam KUŞ'ta güvenlik memuru. 14. Kapı'da çalışıyor ve sadece geçme izni olanların geçmesine izin veriyor. Komplekste lojmanlarda kalıyoruz ve okulum da kompleks içinde. KUŞ'ta çalışan herkes çocuklarını bedavaya okula gönderiyor. KUŞ çok cömert ve bu konuda minnettârız.

Annem ev hanımı. Bize bakıyor. Annem iyi bir anne.

En sevdiğim yemek sosisli. Gunk nedir? Hiç duymadım.

Amerikan dizilerini çok seviyorum. Özellikle de pembe dizileri. Annem onları seyretmemi istemese de bence çok heyecanlılar. Ama burada internetimiz iyi. O yüzden o bakmadığı zamanlarda seyrediyorum. Lütfen bunu ona söyleme. Haha. Senin annen ne iş yapıyor?

Büyüdüğünde ne olmak istiyorsun? Ben roket yapmak istiyorum. Şimdi roket modelleri yapıyorum. En son KUŞ 209-B'nin bir modelini bitirdim. Odama çok yakıştı. Bir gün gerçek roketler yapmak istiyorum. Diğer çocuklar roketleri kullanmak istiyor ama ben bunu istemiyorum.

Sen beyaz mısın? Artemis'teki herkesin beyaz olduğunu duymuştum. Komplekste bir sürü beyaz insan var. Burada çalışmak için dünyanın dört bir yanından geliyorlar.

Sevgili Kelvin,

Bir köpeğin olmamasına üzuldüm. Umarım bir gün roket yaparsın. Gerçek olanlardan, model olanlardan değil.

Gunk fakir insanların yediği yiyeceğe deniyor. Kurutulmuş yosun ve tat özleri. Artemis'te varillerde yetiştiriyorlar çünkü Dünya yiyecekleri pahalı. Gunk midemi bulandırıyor. Tat özleri sayesinde yenilebilir olmaları gerekiyor ama sadece midemi farklı şekilde bulandırıyorlar. Her gün bunu yemem gerekiyor. Ondan nefret ediyorum.

Ben beyaz değilim. Arap'ım. Açık kahverengi gibi yani. Buradaki insanların yaklaşık yarısı beyaz. Annem Dünya'da bir yerde yaşıyor. Ben bebekken gitmiş. Onu hatırlamıyorum.

Pembe diziler çok uyduruk oluyor. Ama uyduruk şeyleri sevmende sakınca yok. Yine de arkadaş olabiliriz.

Evinizin bir bahçesi var mı? İstedğin zaman bahçeye çıkabiliyor musun? Ben on altı yaşına gelene kadar dışarı çıkamıyorum çünkü ADF kuralları böyle. Bir gün ADF lisansımı alacağım ve istediğim kadar dışarıya çıkabileceğim ve kimse bana karışamayacak.

Roket yapmak güzel bir işe benziyor. Umarım bir gün bu işte çalışırsın.

Ben bir işte çalışmak istemiyorum. Ben büyüdüğümde zengin olmak istiyorum.

Armstrong'a eşek bağlasanız durmaz. Böyle harika bir adamın isminin, şehrin böyle boktan bir kısmına verilmiş olması gerçekten çok yazık olmuş.

Tetik'i eskimiş koridorlardan geçirirken endüstriyel makinelerin sürekli patırtıları duvarlardan dışarı sızıyordu. Ağır makineli fabrikalar on beş kat uzakta olsa da sesleri hâlâ geliyordu. Yaşam Destek Merkezi'ne gelince durdum ve ağır kapısının hemen yanına park ettim.

Yaşam Destek, şehirde harbi güvenlik protokollerine sahip nadir yerlerden biri. Önüne gelenin içeri girmesini istemezsiniz. Kapıda gizmonuzu sallayabileceğiniz bir panel olsa da elbette yetkim yoktu. Oraya gelince beklemem gerekiyordu.

Nakliye isteğinde paketin yaklaşık yüz kilo olacağı yazıyordu. Benim için sorun değildi. Ter atmadan iki katını kaldırabilirdim. Dünyalı hatunlardan kaçını söyleyebilir ki! Doğru, onlar buranın altı katı yerçekimiyle uğraşiyor ama bu da onların problemi.

Ağırlığı dışında, istekle ilgili başka bir bilgi yoktu. Paketin ne olduğu ya da nereye teslim edileceğini bilmiyordum. Bunları müşteriden öğrenmem gerekecekti.

Artemis'in Yaşam Destek'i uzay seyahati tarihinde eşsiz bir işleve sahip. Karbondioksidi oksijene dönüştürmüyorlar. Evet, bunu yapabilecek makineleri ve gerek olursa bir ay kadar yetecek bataryaları var. Ama başka bir kaynaktan gelen,